

DANNY BOY

Over een stuntjongen met hoogtevrees

Leen Vandereyken

Danny Boy

Over een stuntjongen met hoogtevrees

Horizon

© Leen Vandereyken, 2021
Illustraties: © Shamisa Debroey
Omslagontwerp: Robert Adriaansen, Loudmouth
Vormgeving binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 639 6235 3
ISBN 978 94 639 6236 0 (e-book)
D/2021/13.656/34
NUR 283

www.horizon.be
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen

Overamstel Uitgevers België
Leopold De Waelstraat 17A
2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland

Overamstel Uitgevers
Paul van Vlissingenstraat 18
1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

Bij het achterhalen van de auteursrechten van de illustraties is met grote zorgvuldigheid te werk gegaan. Als er niettemin onvolkomenheden zouden worden geconstateerd, dan zal de uitgeverij daarvan graag op de hoogte worden gesteld.

Een beetje magie kan je een heel eind brengen.

– Roald Dahl

Dit verhaal is min of meer gebaseerd op waargebeurde feiten. Ik zeg niet dat Danny Boy en het Jenny Freddel Gezelschap ooit echt bestaan hebben. Maar ik geloof wel dat deze mensen allemaal echt geleefd hebben. Met een andere naam of met een ander lijf of in een andere tijd. Ik heb ze gewoon allemaal samengebracht in dit verhaal.

Dit zijn alle uitzonderlijke talenten van het Jenny Freddelel Gezelschap:

Rebella, een wereldberoemde stuntvrouw die in vele films heeft gespeeld. Ze kent totaal geen angst. Dat is haar uitzonderlijke talent. Maar nog bijzonderder is dat ze de moeder is van Danny Boy.

John Brom, een stuntman die altijd in vuur en vlam staat. Met één vingerknip tovert hij vuur uit zijn vingers.

Harend, zo dun dat hij door spleten valt en onzichtbaar lijkt te zijn. Zijn meest uitzonderlijke talent is dat hij een arendsoog heeft. Hij kan op kilometers afstand een bromvlieg in de lucht spotten.

Zooman kan uitzonderlijk goed in verschillende dieren transformeren. Hij is zo goed dat de dierentuin hem al gevraagd heeft om in te vallen voor een van hun dieren. Toen de leeuw zijn poot gebroken had en enkele weken in zijn hok moest blijven, belden ze Zooman. De leeuw was het enige exotische dier in de dierentuin. Voor de rest stonden er een handjevol runderen, een paar knorrige varkens, drie aquariums met magere vissen, een sloot met kikkers en ook nog een depressieve aap die zijn eten naar de bezoekers gooide. Alle bezoekers kwamen speciaal voor de leeuw. Zooman stal die zomer de show met zijn uitvoering van de leeuw. Nadien werd hij zelfs beloond met levenslang gratis toegang tot de dierentuin. In de cafetaria hangt een grote foto van hem als herinnering.

Lexie Flexie, zo lenig dat de dokters vroeger dachten dat al haar botten met elastiekjes aan elkaar vastzaten. Na talloze onderzoeken was duidelijk dat er zich geen elastieken in het lichaam van Lexie Flexie bevinden. Ze is gewoon overbeweeglijk. Zo kan ze aan haar eigen elleboog likken en de onderkant van haar voeten tegen haar oren plaatsen, maar nog spectaculairder is dat Lexie Flexie zichzelf helemaal kan opvouwen tot ze in de kleinste reiskoffer past. Op die manier reist Lexie overal gratis mee naartoe.

Jenny Freddel, de kleindochter van de Jenny Freddel die het gezelschap heeft opgericht. Jenny draagt altijd schapenwollen laarsjes: om door de sneeuw te stappen, voor strandwandelingen in de zomer, om in regenplassen te springen en zelfs om te slapen. Zonder die laarsjes is er namelijk een grote kans dat Jenny in een ijssculptuur verandert. Dat is haar uitzonderlijke talent: diep vanbinnen is ze een ijskoningin. Daarom draagt ze steeds laarsjes, om warm te blijven.

Bonito. Het is niet helemaal duidelijk of Bonito een mens is in een visselijf of een vis in een menselijf. Maar met zijn vinvoeten en vingervingers danst hij in een groot aquarium waterballetten. Niemand komt naar hem kijken voor zijn waterballetten, wel omdat hij er zo uitzonderlijk raar uitziet.

Kwinten, de petomaan. Een petomaan is iemand die met winden laten een publiek vermaakt. Kwinten speelt vooral allerlei klassieke melodieën door windjes te laten. In zijn buurt kan het nogal stinken.

Tanouschka, die zichzelf de Siberische zangeres noemt. Ze bereikt de hoogste tonen, die niemand kan horen. Maar met haar stem kan ze glas kapot laten springen. Van goedkope drinkglazen tot driedubbele vensterglazen.

Het Wonder kan maximaal 11.236 keer uit de dood herrijzen. Want dat is het uitzonderlijke talent van Het Wonder: dood neervallen en herrijzen. Niemand weet wanneer hij uit de lucht zal vallen. Soms gebeurt dat midden in een nummer van een ander uitzonderlijk talent, soms tijdens de pauze, maar soms ook midden in de nacht. Het Wonder zit aan het begin van de voorstelling boven in het hoogste puntje van de tent op een schommel te wachten tot zijn talent toeslaat. Telkens als hij valt, hoor je de mensen in het publiek een gil slaken. Het Wonder is dan gestopt met ademen. Vanaf dat moment is het afwachten tot wanneer hij weer tot leven komt.

Leeuwenhard, de uitvinder van het Hardleeuws, een nieuwe taal die de inwoners van een afgelegen eiland in de Stille Oceaan nu spreken. Onlangs is het eerste woordenboek van het Hardleeuws verschenen, en het telt meer pagina's dan de Dikke Van Dale. Het is een bestseller op het eiland en een paar omliggende eilanden.

Raaf of de Flamingoman. Hij staat altijd afwisselend op één been. Ook als hij slaapt. Het is de enige manier waarop hij zijn evenwicht kan bewaren.

Tippi, een dubbele typiste. Ze kan tegelijk met haar tien tenen en tien vingers een toetsenbord bedienen en daarbij over twee verschillende onderwerpen schrijven.

Blinde Astra, de alleroudste van het gezelschap. Ze voorspelt de toekomst door de sterren te lezen. In de beginjaren van het gezelschap was haar act 'Ik zie, ik zie wat jij niet ziet' enorm populair.

WAT VOORAFGING

DE VONDELING

Tien jaar, elf maanden en vier dagen geleden om precies te zijn, speelde het Jenny Fredel Gezelschap het laatste optreden van een succesvolle zomer. De groep artiesten met uitzonderlijke talenten trad al tientallen jaren op voor een publiek van jong en oud door heel Europa. In de zomer reisden ze naar het noorden en in de winter vertrokken ze naar het zuiden. Overal waar ze kwamen, zetten ze voor een paar weken hun grote tent op en parkeerden ze hun woonwagens op een nabijgelegen terrein. Als elke inwoner uit de buurt hun optreden had gezien, pakten ze alles weer in en vertrokken ze naar de volgende stad.

Die zomer van tien jaar, elf maanden en vier dagen geleden stond hun tent opgesteld in het stadje Oulu in Finland. Hierna zouden ze met z'n allen richting het zuiden reizen: via Sint-Petersburg recht naar beneden tot aan de Zwarte Zee en dan helemaal eromheen. De Zwarte Zee ligt ingeklemd tussen verschillende landen. Jenny, de baas van het gezelschap, had haar zinnen gezet op de stad Samsun in Turkije.

Ze kende er een man die al vele optredens van het Jenny Fredel Gezelschap had gezien. Hij had iedereen over het gezelschap verteld en dan vooral over Het Wonder, de grote publiekstrekker van het gezelschap. Nu wilde iedereen in Samsun Het Wonder zien.

Maar voor ze met z'n allen aan de verre reis konden beginnen, moest er zoals altijd opgeruimd worden. De grote tent moest worden afgebroken en het terrein waarop ze al die tijd hadden gewoond moest schoongemaakt worden.

In Oulu hadden ze drie weken gestaan. Honderden bezoekers

hadden kaartjes gekocht. Soms vielen de entreekaartjes uit broekzakken of waaiden ze onbedoeld weg. Sommige bezoekers waren lui en gooiden de kaartjes na afloop op de grond. En dan waren er nog de vieze dingen die mensen uit hun mond lieten vallen. Voor de ingang van de tent had zich een tapijt gevormd van uitgetrapte sigarettenpeuken en uitgespuwde kauwgum, enkel en alleen van de bezoekers. De leden van het gezelschap zorgden er altijd voor dat ze niets op de grond lieten vallen. Anders moesten ze aan het einde van hun verblijf nog meer opruimen.

Jenny stond erop dat ze het terrein schoon achterlieten, nog schoner dan toen ze aankwamen. Elke volle vuilniszak werd achter op een pick-up gegooid, op een wankel berg.

Rebella, bekend om haar roemrijke stunts met allerlei soorten voertuigen, reed die dag met de pick-up naar de afvalcontainers een paar straten verderop om de zakken te dumpen.

De containers bevonden zich aan de achterkant van een drukke straat met winkelketens, hamburgertenten, garages en een paar leegstaande pakhuizen.

Altijd als Rebella achter het stuur kroop, beschouwde ze de hele rit als een stunt. Van slalommen tot zijdelings op twee wielen: als een voertuig wielen had dan oefende Rebella meteen haar kunsten. Voor een passagier kon dat behoorlijk zenuwslopend zijn, maar Rebella was de beste stuntvrouw die er bestond. Zo hing ze aan vliegende helikopters waar ze als een tweede propeller meedraaide. Ze vloog met een racewagen over tien andere wagens. En voor een Indische actiefilm stond ze op de schouders van de motorrijder die door bergachtige straatjes slingerde. Bij het Jenny Fredel Gezelschap voerde ze motorstunts uit in een gesloten kooi. Rebella kende geen angst en dat was haar uitzonderlijke talent.

Rebella was in haar nopjes toen ze al slippend zwarte sporen

op de weg achterliet en uiteindelijk tot stilstand kwam precies voor de afvalcontainers.

‘Jakkas!’ Rebella hield haar adem in toen ze de berg afval rook. ‘Wat een viezeriken en sloddervossen wonen hier in de buurt!’

Matrassen, kapotte waterkokers en wasmachines, ja zelfs een salontafel met gebroken glas en stoelen met afgezaagde poten stonden allemaal te verkommeren tussen etensresten, vuile luiers en oude kranten. Daartussen lagen stinkende vuilniszakken met rottend eten, waar vliegen boven cirkelden als aasgieren. De hitte van de afgelopen dagen parfumeerde de hele puinhoop tot een stinkbom.

Verderop lagen snoepwikkels, papiertjes en kartonnen drinkbekers, die waren meegenomen door de wind. Gevlucht voor de vuilnisbelt en de stank.

Rebella haalde een potje lippenbalsem uit haar zak, een cadeautje van haar grote liefde John Brom. De balsem rook naar vergeet-me-nietjes. Ze smeerde een dikke laag balsem onder haar neus. De stank verdween en ze rook alleen nog maar de liefde van John Brom.

Uit haar andere zak haalde ze een doosje kauwgum met kersensmaak en stak een gummetje in haar mond. Ze knakte haar vingers voor ze aan het leegmaken van de pick-up begon.

Rebella zwierde de zakken op de container alsof ze niets wogen; het hele karwei nam nog geen drie minuten in beslag. Nadat ze de laatste zak op de hoop had gegooid, hoorde ze plotse-ling geschuiifel.

In haar ooghoek zag ze een papieren zak van een bekende hamburgerketen wild tekeergaan. Dat kon absoluut niet de wind zijn. Er was geen zuchtje wind te bespeuren.

Het zal wel een rat zijn, bedacht Rebella, eentje die van een feestmaal genoot.

Een hamburger met frietjes en ketchup, daar had ze zelf ook wel zin in. Straks nadat alles was schoongemaakt en voordat ze

vertrokken, kon ze met John Brom nog snel een hamburger gaan eten. Lekker romantisch met z'n tweetjes.

Plots begon de papieren zak te krijsen. Rebella wist dat ratten vreselijk konden krijsen als ze in gevaar waren. Ze was niet bang van ratten, maar ze vond het niet bepaald aangename beesten. Hun harige vacht zag eruit als een vettige, geklitte ragebol en ze keken je steevast aan met een norske blik. De staart vond ze het meest afstotelijk: die leek wel een zwaarlijvige regenworm.

Door het gespartel bewoog de zak haar kant uit. Het gekrijs ging ondertussen onverminderd door.

‘Zou er een frietje in zijn keel vastzitten?’ vroeg Rebella zich hardop af.

Moest ze dat arme beest dan niet redden van een verstikkingsdood? Ze had geen idee hoe je een rat uit zijn lijden verlost.

De zak bewoog nu buitengewoon hard, alsof er een wild spartelende baby in zat.

‘Wacht eens even! Misschien ligt er een baby in’, zei Mitsie. Het was Rebella’s buikgevoel dat sprak. En Rebella luisterde altijd naar haar buikgevoel, dat ze Mitsie had genoemd.

Jaren geleden, toen Rebella voor de allereerste keer haar heli-

kopterstunt zou uitvoeren, had ze Mitsie leren kennen. Vlak voor de stunt had ze zo'n vreemd voor gevoel. Iets in haar zei dat ze het niet moest doen. 'Ik doe het niet', zei ze tegen de piloot.

'Ben je bang?' vroeg de piloot.

'Nooit.' Rebella wist zelfs niet wat dat woord betekent.

'Waarom wil je het dan niet doen?'

'Iets in mij zegt dat ik het niet moet doen', antwoordde ze hem eerlijk.

De piloot zuchtte. Hij vond niet dat ze het publiek konden teleurstellen. Hij vond een moedige vrijwilliger die bereid was haar plaats in te nemen.

Maar dat 'iets' in haar had gelijk gekregen. Bij het opstijgen van de helikopter liep het helemaal mis. De motor sputterde, de helikopter schokte en viel uit de lucht. De moedige vrijwilliger werd door de bladen van de helikopter in duizend mootjes gehakt. Bloed en lichaamsdelen spatten over het hele publiek heen. Toen besliste Rebella dat ze altijd naar dat iets in haar zou luisteren. Ze doopte dat 'iets' om tot Mitsie. En vanaf dat moment raadpleegde ze Mitsie aan het begin van elke stunt.

Plotseling stopte het gekrijs in de zak. Het maakte plaats voor een lange, luide, pruttelende scheet. Uit de zak stroomde een platte bruine smurrie naar buiten.

Dat was geen rat! Rebella gluurde voorzichtig in de papieren zak.

'Oh!' Mitsie had gelijk. Op een hoop servetten lag een baby met een blauw rompertje aan. Rebella haalde hem voorzichtig uit de zak. Hij rook naar frieten en hamburger, en een beetje naar de platte bruine smurrie. En ook een beetje naar baby. Ze wiegde het kindje zachtjes in haar armen.

Wie liet er nu een baby achter, en dan nog wel bij het afval. Het antwoord op die vraag lag in de papieren zak. Op de achterkant van een kassabon stond in krullige letters:

Wat een vreselijk bericht. Geen denken aan dat ze de baby hier opnieuw zou achterlaten.

Ze had nog nooit gehoord van de acteur Danny Di Ragazzo, misschien was hij alleen wereldberoemd in Italië? En daar had Rebella nog nooit een stuntfilm gedraaid, dus het was ook niet raar dat ze nog nooit van hem gehoord had. Maar ze twijfelde er geen moment aan hem Danny te blijven noemen. Ze vond het best een mooie naam.

De kleine jongen kirde en schopte wild met zijn beentjes.

‘Vind je het fijn in mijn armen?’ vroeg ze aan hem.

De baby lachte naar haar, zijn donkerblauwe oog-

jes straalden. Rebella's hart smolt als een ijsje in de zon voor zijn snoezige blik. Wat moest ze nu met hem doen?

‘Hou hem!’ zei Mitsie. ‘Je wilde altijd al een moeder zijn, dit is je kans.’

En Rebella luisterde ALTIJD naar Mitsie.

‘Dag lieve jongen, jij bent nu mijn Danny Boy. Vanaf nu ben ik je nieuwe mama.’

Ze stak de kassabon met de krulletters in haar broekzak en kroop met Danny in haar armen achter het stuur van de pick-up. Je zou denken dat Rebella nu veel voorzigtiger reed. Absoluut niet. Dit keer scheurde ze twee keer zo hard over

de weg. Ze kon niet wachten om Danny zijn nieuwe thuis te tonen.

Op het terrein was de tent al neergehaald. Zooman, John Brom, Leeuwenhard en Lexie Flexie vouwden het zeil zo goed mogelijk op en hesen het daarna in de grootste vrachtwagen.

Met gierende banden kwam de pick-up tot stilstand. De geur van verbrand rubber verspreidde zich. Iedereen stopte geschrokken met waar ze mee bezig waren.

‘Kom kijken! Kom kijken!’ riep Rebella vanuit het open raampje van de pick-up. Daarna stapte ze met Danny in haar armen uit de wagen.

Nieuwsgierig verzamelde iedereen van het Jenny Freddel Gezelschap zich rond Rebella.

‘Hoe kom je daaraan?’ vroeg iemand.

‘Is dat een baby?’ vroeg weer iemand anders, die daarbij met zijn vingers in de bolle buik van Danny pookte.

‘Jakkas, hij stinkt!’

‘Is hij verdwaald?’

Rebella las de tekst van de kassabon voor. Er steeg een verontwaardigd gemompel op uit de groep nieuwsgierigen.

John Brom kwam naast haar staan. Iedereen ging een stapje opzij. In de buurt van John Brom was het altijd opletten dat je niet in brand vloog. Er knetterden voortdurend vonkjes van zijn lichaam. Het vuur in hem brandde zo hevig dat hij altijd bedekt was met een laagje zweet, het leek net ochtenddauw. Vandaag was het zo heet buiten dat hij een zak ijsblokken op zijn hoofd had liggen, want anders schoten er voortdurend steekvlammen uit zijn lijf in plaats van vonkjes.

‘Ga je hem houden?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk!’ zei Rebella.

Maar dat was buiten Jenny gerekend, de baas van het Jenny Freddel Gezelschap. Het gezelschap was opgericht door haar grootmoeder, die ook Jenny heette. Net zoals haar grootmoeder

dacht Jenny alleen aan zaken doen en geld verdienen. Alles en iedereen moest iets opbrengen in haar ogen.

‘Wat is zijn uitzonderlijke talent?’ vroeg ze bot.

‘Dat weet ik nog niet,’ zei Rebella, ‘ik heb hem nog maar net ontmoet.’

‘Je weet dat we alleen maar uitzonderlijke talenten aannemen in onze groep, Rebella’, zei Jenny met harde stem.

De spanning in het gezelschap was te snijden.

‘Hij is nog maar een baby’, zei Rebella verontwaardigd.

‘Lexie Flexie was één dag oud toen ze ontdekte dat ze haar hoofd helemaal kon ronddraaien als een uil’, kaatste Jenny terug zonder een spier te vertrekken.

‘Ja, dat is waar’, zei Lexie Flexie glunderend van trots.

‘En Bonito is geboren met voetvinnen. En Raaf stond al vanaf dag één op één been’, ging Jenny verder.

‘En ik werd geboren als puppy en de dagen daarna veranderde ik elke keer in een ander dier’, zei Zooman, die toch ook graag wilde vertellen hoe uitzonderlijk hij was.

‘Ik kan hem toch onmogelijk terugleggen bij het afval?’

Jenny ademde diep in door haar harige neusgaten. Ze kruiste haar armen en keek met een strenge blik naar Rebella. Ze dulde geen tegenspraak.

Maar Rebella was voor niets of niemand bang. Ook niet voor Jenny. Toch wilde ze een ruzie met haar bazin absoluut vermijden. Dus als ze niet snel een talent voor Danny verzon, dan was ze bang dat ze hem terug moest leggen bij het huisvuil.

‘Hij is een overlever!’ riep John Brom vol vuur. Iedereen draaide zijn hoofd vol verwachting naar Jenny. Overleven was een goed talent.

‘We zijn allemaal overlevers’, antwoordde Jenny. Nu draaiden de hoofden weer naar Rebella en John Brom. Want het was waar: ze waren allemaal een beetje overlevers.

‘Hij kan luide en lange scheten laten’, probeerde Rebella,

want dat had ze hem al horen doen. Als bij een tenniswedstrijd draaide iedereen zijn hoofd weer naar Jenny. Rebella hield Danny stevig in haar armen, dicht bij haar hart. Hij maakte vuisten met zijn kleine handjes, alsof hij zich klaarmaakte om te vechten voor zijn plekje in dit gezelschap.

‘Dat doet Kwinten al, hij maakt er bovendien muziek mee.’ Jenny had weer gelijk. Kwinten was de jongste van het gezelschap. Hij was nog maar drie jaar oud, maar als petomaan kon hij elke melodie met zijn windjes naspelen.

Iedereen starde nu opnieuw naar Rebella. Ze moest dringend met een oplossing komen.

‘Blinde Astra!’ riep Rebella.

‘Ja!’ en ‘Natuurlijk!’ riep iedereen opgelucht. Ze waren allang blij dat de tenniswedstrijd voorbij was, want ze kregen wat last van hun nek. Behalve Lexie Flexie, want die was het gewend.

‘Hoe konden we haar vergeten?’ riep Raaf.

‘Misschien omdat ze al zo oud is dat we soms vergeten dat ze nog leeft.’ Lexie Flexie haalde haar schouders op.

Blinde Astra was van een andere generatie uitzonderlijke talenten. Ze was stokoud, stekeblind, en zelfs met haar gehoorapparaat in verstond ze niemand.

‘Zij kan ons vertellen wat de toekomst brengt voor Danny en voor ons’, zei Rebella. Want ook al had Jenny de oude vrouw allang verboden om nog op te treden, Rebella wist dat Jenny hier niets tegenin kon brengen.